

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος 8,50	Ἑξάμηνος 13.—
Τρίμηνος 4,50	Τρίμηνος 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἑπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Μάλιστα, καμήλα, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης μὲ ἀπορία, γιατί δὲν καταλάβαινε ποῦ ἤθελε νὰ φθάσῃ ὁ στρατηγός. Βλέπω καθεμεῖρα.

— Ναί, βλέπεις αὐτὲς ποὺ κουβαλοῦν φορτία, δηλαδὴ συνηθισμένες καμήλες, ποὺ περπατοῦν μὲ βῆμα. Μὰ ἐγὼ σοῦ μιλοῦ γιὰ τίς δρομάδες, ποὺ τίς καβαλλικεύουν. Αὐτὲς μποροῦν νὰ τρέχουν, νὰ τριποδίζουσαν ὅσο θέλ.

— Κι' ἀπ' αὐτὲς ἔχω ἰδῆ, τότε ποὺ ξεκίνησε τὸ μεγάλο καραβάνι μὲ τὸ χαλί, ποὺ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Αἰγύπτου ἔστειλαν στὸ τζαμί τῆς Μέκκας.

— Θὰ μπορούσες νὰ σταθῇς στὴν καμπούρα μιᾶς δρομάδας;

— Ὑποθέτω.... ἀφοῦ ξέρω νὰ καβαλλικεύω ἄλλο.

— Κάτι εἶναι κι' αὐτό, μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Πές μου κι' ἐν' ἄλλοι. Φοβάσαι τὸν ἥλιο;

— Καθόλου. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ, στρατηγέ, πῶς τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦμε δὲν εἶναι κατάλληλο γι' αὐτὸν τὸν τόπο.

— Τὸ ξέρω. Μὰ νομίζεις πῶς μπορῶ νὰ σὰς κάμω ἐδῶ καπέλλα, ὅπως στὸ Παρίσι; Ἐπειτα δὲν μπορῶ νὰ σὰς φορέσω τὸ τούρκικο φέσι ἢ τὸ ἀραβικὸ σαρίκι. Ὡστε θὰ κρατήσῃς τὸ καπέλλο ποὺ ἔχεις.

— Πολὺ καλὰ.

— Καί σὲ διορίζω ἀρχικα-καταλυματία, μὲ διπλὸ μισθό, στὴν ἴλη τῶν δρομάδων ποὺ θὰ σχηματισθῇ αὐτὲς τίς ἡμέρες.

Ἀρχικαταλυματία; Δὲν ἦταν κανένας προβιβασμός, ἀφοῦ ὁ βαθμὸς αὐτός, στὸ ἵππικό,

ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λογία στὸ πεζικό. Τοῦ Γιάννη τοῦ ἤλθε νὰ πῇ: «Προτιμῶ νὰ μείνω στὸ Ἐνατο!» ἀλλὰ κρατήθηκε. Τὶ θὰ ἔλεγε ὁ ἀρχιστράτηγός!

— Ἀφοῦ ὅμως θὰ σὲ κάμω νὰ διατρέξῃς κάποιους κινδύνους, ἐξακολούθησε αὐτός, δίνου, εἶναι νὰ ἔχῃς καὶ ἐν' ἀντάλλαγμα. Ἀρhesες στὴ Γαλλία τίποτε δικούς σου;

— Μάλιστα—τὴ θετὴ μου μητέρα καὶ τὴν κήρη τῆς ποὺ εἶναι σὰν ἀδελφὴ μου.

— Γράψε τους λοιπὸν σήμερὰ ἕνα ὠριό γράμμα καὶ στείλε το στὸ Μπερτιέ. Σοῦ

ὑπόσχομαι νὰ τὸ λάβουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησή του, ὁ Γιάννης δὲν βρῆκε τι ν' ἀποκριθῇ. Πόσες φορές σκέφθηκε νὰ γράψῃ στὴν Κατερίνα καὶ στὴ Λιζούλα, ἀλλὰ ὅλοι οἱ δρόμοι ἦταν κλειστοί, — ἔτσι ἐνόμιζε τοῦλάχιστο.

Ἐπιασε τὸ χέρι τοῦ Βοναπάρτη καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά του.

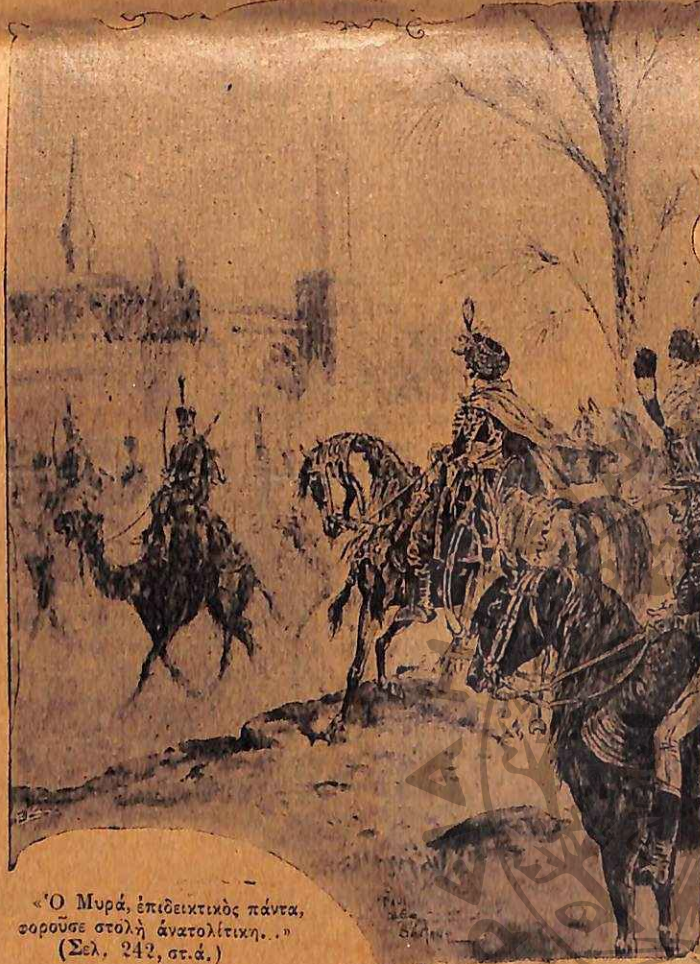
Ἐνα χαμόγελο φάνηκε στὸ ὦχρό πρόσωπο τοῦ αὐριανοῦ αὐτοκράτορα. Συγκινήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἤθελε νὰ δείξῃ κι' ἀποκρίθηκε κτυπώντας φιλικὰ τὸ μάγουλο τοῦ Γιάννη.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα, ὁ μικρὸς ἐβελοντὴς βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ δρομάδα κι' ἕνας Βεδουίνος, μεταχειριζόμενος μόνον μιὰ ἐκπαιστική παντομίμα, τὸν μάθαινε τὴ δύσκολη τέχνη νὰ καβαλλικεύῃ τὸ πλοῖο αὐτὸ τῆς ἐρήμου, ὅπως ὀνομάζουν τὴν καμήλα οἱ Ἀράβες.

Τοῦ ἔδειξε πῶς ἀναγκάζουν τὸ ζῶο νὰ γονατίσῃ πῶς καθοῦνται στὴν κορυφὴ τῆς καμπούρας του μὲ τίς μακρὲς τρίχες, σὲ μιὰ σέλα εἰδική πῶς σταυρώνουν τὰ πόδια τους στὸ λαμβὸ καὶ τέλος, πῶς διευθύνουν τὸ ζῶο μὲ τὰ πόδια συγκρούων καὶ μὲ τὸ χαλινάρι.

Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες ὁ Γιάννης Καρδινιὰν ἔμαθε νὰ τρέχῃ μὲ τὸ καινούργιο του ὑποζύγιο θαυμάσια. Τὸ μετὰ τοῦ, — ὅπως λέγεται σήμερὰ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς καμήλας, — ξεπερνῶσε στὸ τρέξιμο καὶ τὸ καλύτερο ἄλλο. Γιατί μπορούσε νὰ κάνῃ ἑκατὸ κι' ἑκατὸν πενήντα χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, κι' αὐτὸ πολλές ἡμέρες κατὰ συνέχεια.

Σ' ἕνα μῆνα, τὸ καινούργιο ἵππι καὶ ὁ σχηματίσθηκε ἀπὸ ἑκατὸν ἑξήντα δρομάδες κι' ἄλλους τόσους γυμνασμένους καβαλλάρηδες. Ὁ Μυρά ἐπιθε-

«Ὁ Μυρά, ἐπιδεικτικὸς πάντα, φοροῦσε στολὴ ἀνατολίτικη...»
(Σελ. 242, στ. α.)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΓΥΤΗ τη φορά δεν θα σ'ε γράψω εγώ. Έπιστολή, — θάν-τιγράφω μόνο μια ξένη. Την έλαβε προχθές η Διαπλάσι και, επειδή ήταν για ζήτημα που μ' ενδιαφέρει, μου την έδωσε να την διαβάσω. Πόσο μου άρεσε! Τι ώραία που κάνει τις εκδρομές του ο φίλος μας Πληγωμένος Χρυσάκος, μ'α και τι ώραία που τις περιγράφει! Να ύψος φυσικότητα, απλούστατο, αρμονικότητα, λογοτεχνικότητα! Το απλό, το εύκολο ύψος που με τόσο δυσκολία, με τόσο κόπο, με τόσα διορθώματα, με τόσα σβσίματα, μόλις και μετά βίας κατορθώνουν κάποτε οι μεγάλοι συγγραφείς. Και το κατόρθωσε ένα παιδί! Χωρίς το παραμικρότερο σβσίμο!... Γιατί; Γιατί το θέμα του τον κεντούσε και τον ενέπνευε περισσότερο απ' ό,τι εμπνέουν κάποτε τους συγγραφείς τα δικά τους. Και γιατί άφησ' ελεύθερη την ψυχή του να μιλήσει, χωρίς προσπάθεια, χωρίς επιτήδευση, χωρίς την έλαχίστη ιδέα να κάνει λογοτέχνημα. Ένα γράμμα μόνο προς την αγαπητή του Διαπλάσι. Πόσες φορές, τέτοια γράμματα, γραμμένα με την καρδιά και με τη φυσική, να πούμε, φυσικότητα, δεν βγαίνουν αριστουργήματα!

Η ιδέα μου, στην αρχή, ήταν να μιλήσω για την επιστολή του φίλου μας, αντιγράφοντας μόνο μερικά κομμάτια. Αλλά μιλήσ' μονάχη της. Τα σβσίλια, γι' αυτά που λέει, θάταν έλκωσιδίου περιττά. Και προτίμησα να την αντιγράψω ολόκληρη, χωρίς ναλλάξω τίποτα, χωρίς να διορθώσω παρά μερικές απροσεξίες, λαθάκια της βίας.

Διαβάστε και... συμπεριρωθήτε:

Πειραιώς, 4 Ιουνίου 1921

Αγαπητή μου Διαπλάσι!

Πραγματικά έσοχη ή ιδέα του κ. Φαίδωνος να προτρέψει τα Διαπλάσιόπουλα να κάνουν εκδρομές, γιατί δυστυχώς λίγοι είναι εκείνοι που θυσιάζουν τον πρωινό τους ύπνο και την ανάπαυσή τους για νάναπνεύσουν το όξυγόνο της έξοχης και να δούν, από ένα λόφο της Αττικής, μια δύση του ήλιου. Τι να σου πω; Εγώ είμαι ένας από εκείνους που ξετρελλαινούνται για εκδρομές, μ'α έντος τούτου και τους άλλους ξεσηκώνω. Μπορώ να καυχώμαι πως ή παρέα μας, (κι' είναι όλοι σχεδόν μέλη της Διαπλάσιας και της Δημοκρατίας) έκανε εφέτος τις πιο πολλές εκδρομές από όλους τους μαθητάς του Γυμνασίου μας.

Και ξέρετε; τα πράγματα γίνονται

απλούστατα. Μια μέρα, εκεί που μιλάμε στο διάλειμμα, λέω στους άλλους: «Παιδιά, μεθαύριο δεν έχουμε σχολείο! πάμε εκδρομή!» — «Μα καίμενε, έχουμε να διαβάσουμε, το ένα... το άλλο...» μου προραρίζονται εκείνοι. «Ούρ κι' έσείς! καθόμαστε και διαβάζουμε αύριο το απόγευμα, που δεν έχουμε σχολείο.» Έπειτα από ακόμα λίγες αντιλογίες, δέχονται όλοι και συμφωνούνται όλοι σε ποιο μέρος θα πάμε, που θα συναντηθούμε το πρωί, τι ώρα θα ξεκινήσουμε κ.τ.λ. Την παραμονή ετοιμάζονται τα φαγιά, (γιατί πάντα παίρνουμε φαγιά από το σπίτι) και πρωί-πρωί, πολύ πριν ο ήλιος βγεί, με τους σάκκους μας στους ώμους, το παγούρι στη ζώνη, κι' ένα μπατσούνι στο χέρι, ξεκινάμε.

Παραλίγο να ξεχάσω τη φωτογραφική μηχανή. «Ω! αυτή ποτέ δεν μ'ας λείπει! μαυτή αποθανατίζουμε τις εκδρομές μας κι' έχουμε ολόκληρη σειρά από φωτογραφίες, ενθύμια της τρελλής μαθητικής μας ζωής. Πολύ επιθυμούσα, αγαπημένη μου Διαπλάσι, να σου έγραφα πως περνούμε πάνω-κάτω στις εκδρομές αυτές, αλλά συλλογίζομαι πως ή περιγραφή θα πιάσει τρεις κόλλες! Άλλως τε μου φαίνεται πως ή φλυαρία μου θα σε σκότισε πιά. Κι' έπειτα τι να σου πρωτοπω; Τις πεζοποιήσεις μας ως που να φθάσουμε στην προσαρισμένη έξοχη, που ούτε κ' αν τη νοιώθουμε από τα τραγούδια και τα άσματα; Την κατασκήνωσή μας κάτω απ' τα δένδρα, και το καλοταϊό μας μόλις φθάνουμε; Το τραπέζι μας που με όρεξη, δεκαπλασιασμένη από την κίνηση και τον καθαρό αέρα, καταδροχίζουμε τα έξι-επτά φαγητά, (γιατί ποτέ φαί δεν μου φάνηκε άσχημο σε εκδρομή!) και ποιά τσουγκρίζουμε τα γιομίζτα... νερό ποτήρια μας εις υγείαν... εαυτών και αλλήλων; Τα παιχνίδια μας; Την έπιστολή μας; Τις περιπέτειές μας; Α! εγώ δεν θεωρώ μια εκδρομή τελεία, αν δεν έχη περιπέτεια.

Και πόσες μ'ας συμβαίνουν! Αλλοτε βροχή, άλλοτε περιπλάνηση σε δάσος, άλλοτε μάχη με μαγνέτοσκυλα και χίλια άλλα. Στην τελευταία π.χ. εκδρομή, που είχαμε κάνει στο Γαλάτσι, αφού επεράσαμε μια μέρα άξέχαστη, όταν επιστρέψαμε το βράδυ, μ'ας πιάει μια βροχή, που μ'ας έκανε πικρία και όταν, έπειτα από μιαν ώρα, έγύρισα σπίτι στέζοντας ολόκληρος κι' έπεσα κατακουρασμένος στο κρεβάτι, ήμουν ο ευτυχέστερος από τους ανθρώπους! Μη νομίσω όμως πως οι εκδρομές αυτές μ' έκαναν να παραμελώ τα μαθημάτα μου, αφού στο Απολυτήριο του Γυμνασίου, που μόλις προχτές έπ'ηρα, έχω το μεγαλύτερο βαθμό που έδόθηκε φέτος στα τρία Γυμνάσια του Πειραιώς, δηλαδή 9. Και τώρα ακόμα που τελειώσαμε το σχολείο, ετοιμάζουμε άλλη εκδρομή! μα επειδή είναι ζέστη, θα πάμε με βάρκα σε παραθαλάσσιο μέρος, έρμηκικό, όπου και μπάνιο θα

κάνουμε, και θα ψαρέψουμε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Να λοιπόν που, χωρίς να έχουμε ιδρύσει «Ομιλο εκδρομών και χωρίς να έχουμε ιδιαίτερο καταστατικό, κάνουμε εκδρομές. Κι' αναπνέουμε καθαρό αέρα, θαυμάζουμε τη φύση σ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια, τρώμε με όρεξη, γυμναζόμαστε, και το βράδυ κοιμόμαστε τον καλλύτερο ύπνο. Μα την αλήθεια αξίζει, μου φαίνεται, να θυσιάσω κανείς λίγο πρωινό ύπνο και λίγη ανάπαυση για ν' απολαύσει τόσα θαυμάσια.

Με αγάπη,

Πληγωμένος Χρυσάκος.

Υ.Γ. Η φωτογραφία που σου έσω-κλείω είναι μια από εκείνες που σου είπα πιο πάνω. Βρισκόμαστε στο τραπέζι, όπου έχουμε αραδιάσει όλα τα φαγητά και είμαστε έτοιμοι... να τα εξαφανίσουμε στην κοιλιά μας. Μη προσπαθήσεις μόνο να μαντεύσεις ποιός από τους φωτογραφισθέντας είμαι, γιατί εγώ πάντα είμαι ο φωτογραφίζων.

Π. Χ.

Και διά το πιστόν της αντιγραφής
Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

— Ναί! έτσι θα είναι! φώναξε ή Τζέννυ. Δεν μπορεί να είναι άλλοι! «Ο Θεός δεν θα θέλησε... Σουζάνα, Ντόλλ, μην κλαίτε...! Οθ έαναίδητε τους δικούς σας, θά ξαναϊδοίτε τους δικούς μας!»

Η Τζέννυ μιλούσε με τόση πεποίθηση, ώστε ή έλπιδα ξαναγύρισε στην ψυχή των απελπισμένων κι' ο Φραγκίσκος, πιάνοντας το χέρι της, της είπε:

— Ο Θεός μιλήσ' με το στόμα σου, αγαπητή μου Τζέννυ!

Η τελευταία αυτή είκασία, πραγματικώς δεν ήταν άπιθανη. Οθ είδαν τις πυρόγες ερχαίρω, γιατί, καθώς παρατήρησε ο πλοίαρχος Γκούλντ, δεν μπορούσαν οι άγγριοι να προσορμισθούν νύκτα σε μια άκτ'η που δεν την γνώριζαν. Μέρα θά ήλθαν, είτε από την ανατολή, είτε από τη δύση, και θά διευθύνθηκαν προς τον έρμο της Σωτηρίας. Αδύνατο λοιπόν να μ'η τους είδαν οι κάτοικοι του Φελσενχάιμ και να μ'ην επρόφασαν να φύγουν και να κρυφθούν.

— Και μάλιστα, επρόθεσε ο Φρίτς, αν οι άγγριοι ήλθαν τώρα τελευταία, οι οικογένειες πιθανόν να μ'ην ήταν στο Φελσενχάιμ. Μήπως αυτή την εποχή δεν επισκέπτονται συνήθως τα κτήματα; Αν δεν τις βρήκαμε χθές στο Έμπερφορτ, μπορεί να είναι στο Βάλντενχ, στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, στο Τσουκερτόπ, στα πυκνά δάση.

— Ας πάμε πρώτα στο Τσουκερτόπ, επρότεινε ο Φραγκίσκος.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ,

πρέπει να πάμε αλλά όχι πριν νυκτώση.

— Όχι, τώρα άμέσως! έφώναξε ο Φραγκίσκος που δεν ήθελε νάκουση τίποτα. Μπορώ να πάω και μόνος μου. Δυόμισυ λεύγες να πάω, άλλες τόσες να γυρίσω, σε τρεις ώρες θά είμαι έδω και τότε θά ξέρουμε τι θα κάμουμε.

— Όχι, Φραγκίσκε, όχι! είπε ο Φρίτς. Σε παρακαλώ να μ'η χωρισθούμε. Οθταν ασύνετο... Στην ανάγκη, σ'α μεγαλύτερος, σε διατάσσω.

— Φρίτς!... θέλεις να μ'εμποδίσεις...

— Οθ σ'εμποδίσω να κάμης μια τρέλλα.

— Φραγκίσκε, είπε ή Ντόλλ με έκτεν-τική φωνή, άκουσε τον αδελφό σου, σε παρακαλώ!

Αλλά ο Φραγκίσκος δεν συγκινήθηκε ούτε από την παράκληση της Ντόλλ κι' ετοιμάσθηκε να κατεβή.

— Καλά λοιπόν! είπε τότε ο ναύκληρος. Αφού πρόκειται να γίνουν έρευνες, ας γίνουν πριν νυκτώση... Γιατί να μ'ην πάμε όλοι μαζί στο Τσουκερτόπ;

— Έλάτε! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος.

— Μα στο Τσουκερτόπ πρέπει τάχα να πάμε πρώτα; ρώτησε ο ναύκληρος.

— Άλλά πού;

— Στο Φελσενχάιμ!

Πραγματικώς, στο Φελσενχάιμ έπρεπε να πάνε πρώτα. Αν οι δυο οικογένειες είχαν πέσει στα χέρια των άγγριων κι' αν ήταν ακόμα ζωντανές, εκεί θά βρισκόταν φυλακισμένες, αφού ο καπνός μαρτυρούσε πως το Φελσενχάιμ είχε βλοένα κατοίκους. Κι' εκεί έπρεπε να μάθουν τον γυρισμό του Φρίτς, του Φραγκίσκου, της Τζέννυ, της Ντόλλ, του Τζέιμς και της Σουζάνας Ουόλστον.

— Να πάμε στο Φελσενχάιμ, καλά, αποκρίθηκε ο πλοίαρχος Γκούλντ. Μα όλοι;

— Όχι, όλοι! είπε ο Φρίτς. Δυό-τρεις.

Κι' άμα νυκτώση.

— Πάλι τα ίδια; έφώναξε ο Φραγκίσκος. Πάω στο Φελσενχάιμ!...

— Μα όσο είναι ήμέρα, του αποκρίθηκε ο Φρίτς, έλπίζεις να γλυτώσης απ' αυτούς τους άγγριους που τριγυρίζουν στα περίχωρα... Μα και να γλυτώσης στο δρόμο, πως θά μ'η μπορείς να μπ'ης στο Φελσενχάιμ, αν το κατέχουν αυτοί;

— Δεν ξέρω τίποτα!... Οθ πάω να ιδώ αν οι οικογένειές μας βρίσκουντ' εκεί και θά ξαναγυρίσω.

— Αγαπητέ μου Φραγκίσκε, είπε τότε ο πλοίαρχος Γκούλντ, έννοω την ανυπομονησία σου και τη συμμερίζομαι... Άκουσε όμως τις συμβουλές που τις υπα-

γορεύει ή φρόνηση... Αν σε πιάσουν, αν σε ιδούν μόνο οι άγγριοι, θά καταλάβουν πως δεν είσαι μόνος και θά χαλάσουν τον κόπο ως να μ'ας βρουν. Δεν θά είμαστε πιά άσφαλεις ούτε στο Βάλντενχ ούτε πουθενά.

Πραγματικώς, αυτόν τον κίνδυνο έτρεχαν με την ανυπομονησία του Φραγκίσκου. Όπου και να κατέφευγαν, οι άγγριοι θά τους ξετρεπώναν.

Το άναγνώρισε επί τέλους ο ανυπόμονος κι' υποτάχθηκε. Οθ περίμενε να σκοτεινιάσει και τότε μόνο θά έφευγε για το Φελσενχάιμ με τον Τζών Μπλόκ. Οι δυο τους θά έκαναν ευκολότερα αυτήν την

«—Τώρα θά ιδούμε, είπε ο Τζών Μπλόκ, (Σελ. 285, στ. β')»

άναγνώριση, που παρουσίαζε τόσους κινδύνους. Από τον όγχο της δεινροστομίας, προφυλακτικά, θά προσπαθούσαν να φθάσουν στο ρέμμα των Τσακαλιών. Αν το γεφυράκι ήταν σηκωμένο από την άλλη μεριά, θά περνούσαν το ποτάμι! κολυμπώντας και θά προσπαθούσαν να τρυπώσουν από τον δεινρόκηπο στον περίβολο του Φελσενχάιμ. Οθ μπορούσαν τότε να ιδούν, από κανένα παράθυρο, αν οι οικογένειες ήταν μέσα. Αν δεν ήταν, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζών Μπλόκ θά πάλι θά ξεκινούσαν με τους άλλους, για να φθάσουν, πριν ξημερώσει, στο Τσουκερτόπ.

Α, τι άργα που περνούσαν οι ώρες!... Ποτέ ο πλοίαρχος Γκούλντ κι' οι σύντροφοί του δεν βρέθηκαν σε πιο στενόχωρη θέση, ούτε όταν τους άρ'ηκαν με τη βάρκα στο

έλεος του Ωκεανού, ούτε όταν ή βάρκα αυτή έσπασε στους βράχους του έρμου των Χελωνών κι' εκινδύνευσαν οι ναυαγοί να περάσουν τον χειμώνα στη άφιλόξενη εκείνη άκτ'η!

Γιατί μέσα 'ς όλες αυτές τις συμφορές και τις στενοχώριες, είχαν τουλάχιστο την παρηγοριά να μ'ην ανησυχούν για τους κατοίκους της Νέας Έλβετίας. Αλλά να τώρα που εύρισκαν το νησί στην έξουσία μιας όρδης άγριων ανθρώπων, χωρίς να ξέρουν τι απέγιναν οι δικαί τους, χωρίς κ' αν να είναι βέβαιοι πως ζούσαν, πως δεν είχαν σφαγ'η...

Όστόσο ή ήμέρα προχωρούσε. Κάθε λίγο, τότε ο ένας, τότε ο άλλος, και συχνότερα ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, σκαρφάλωναν στους κλώνους της μαγκλιέρας για να βλέπουν τη θάλασσα και την έξοχη.

Ηθελαν προπάντων να μάθουν αν οι άγγριοι ήταν ακόμα στα περίχωρα του Φελσενχόρστ ή αν είχαν πάρει το δρόμο να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ.

Αλλά δεν έδλεπαν τίποτα. Μόνο τη στήλη εκείνη του καπνού, που ανέβαινε πάνω από τους βράχους.

Ός τις τέσσερες το απόγευμα, κανένα περιστατικό δεν άλλαξε την κατάσταση. Το γεύμα ετοιμάσθηκε με τις προμήθειες της κατοικίας κι' έφαγαν καλά. Μετά το γυρισμό του Φραγκίσκου και του Τζών Μπλόκ, ποίος ήξερε μ'η θάταν ανάγκη να φύγουν όλοι για το Τσουκερτόπ, κι' ο δρόμος θάταν ποίος...

Τη στιγμή εκείνη άκούσθηκε μια κανονία.

— Τι είναι; έκαμε ή Τζέννυ, που ετοιμάσθηκε να τρέξ'η σε ένα παράθυρο.

Αλλά ο Φρίτς την έμπόδισε.

— Δεν ήταν κανονία; είπε ο Φραγκίσκος.

— Κανονία! φώναξε ο ναύκληρος.

— Ποιος να την έριξε; ρώτησε ο Φρίτς.

— Κανένα πλοίο έσως, απέξω από το νησί, είπε ο Τζέιμς.

— Έσως ο Σιέρας!... φώναξε ή Τζέννυ.

— Μα τότε θά είναι κοντά, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ, γιατί ή κανονία άκούσθηκε καλά.

— Στην ταράτσα! φώναξε ο Φραγκίσκος, όρμώντας στον έξώστη.

— Το νού σας μ'η σ'α ιδούν! έσύστησε ο πλοίαρχος Γκούλντ.

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν στη θάλασσα.

Κανένα πλοίο δεν φαινόταν. Κι' ομως αν ή κανονία εκείνη είχε πέσει από πλοίο, δεν θάταν μακρύτερ' από το νησί της Φάλαινας. (Έπειτα συνέχεια)

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Δεν μπορείς ελεύθερος
Νάσαι με άλυσίδα.
Μοναχός σου χόρσε
Κι' όσο θέλεις π'ήδα.

